

Νεοφώτιστος στην Ορθοδοξία 78 ετών (ΦΩΤΟ)

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Image not found or type unknown

Ταυτίζοντας τή σπουδαιότερη έκδοχή τοῦ Ἑλληνισμοῦ μέ τήν κατάφαση τῆς πίστεως στό μυστήριο τῆς θείας Οἰκονομίας.

Καί μεταφράζοντας αὐτήν τή θερμότατη αἴσθησι μέ τίς ἱερές Ἀκολουθίες προπαντός τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος.

Δυνάμει “ἀναδεκτός” τῆς ἁγίας πρόνοιας τοῦ ἀληθινοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος “πάντας θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν”.

Λαχταρώντας νά γίνεи κι ἐκεῖνος ὀλότελα δεκτός μέ τό εἰσαγωγικό μυστήριο τοῦ ἁγίου βαπτίσματος. Ἀφημένος στά χέρια τοῦ ἐνανθρωπισμένου ζῶντος Θεοῦ.

Ἔτσι ζοῦσε ἑπτά χρόνια στή Γουμένισσα ἕνας ὑπερήλικας πιά Ἀμερικανός μέ τήν

υπερήλικα Αμερικανίδα σύζυγό του και πρόσμενε τό δικό του Πάσχα μέσα στό όρθόδοξο έκκλησιαστικό (καί πανανθρώπινο σωτηριώδες) Πάσχα, ό κ. Raymond Brown από τό Michigan τών Η.Π.Α.. Έκεῖνος τό έλεγε καί τό ξανάλεγε: “Εγώ αίσθάνομαι Έλληνας! Ένα μοῦ λείπει: νά βαπτισθῶ όρθόδοξος χριστιανός!”

Κατηγήτρια ήθους καί πίστης ή σύζυγός του Έλισάβετ, βαπτισμένη πρό πολλῶν δεκαετιῶν στή Γουμένισσα. Έκείνη έζησε μίαν 20ετία στή χώρα μας, έπανήλθε στήν Αμερική όπου καί έμεινε μίαν 30ετία.

Η συνάντηση-καταλύτης ήρθε τήν ήμέρα τοῦ Πάσχα, στό νοσοκομεῖο τῆς πόλης, μέ τήν καθιερωμένη επίσκεψη τοῦ Μητροπολίτου Γουμενίσσης κ. Δημητρίου γιά νά μοιραστεῖ τό άμέριστο “Χριστός Ανέστη” μέ κάθε νοσηλευόμενο καί τήν έφημερεύουσα ιατρική καί νοσηλευτική ύπηρεσία τοῦ Ίδρύματος.

Κοινωνία αγάπης μέ τό όνομα τοῦ Αναστάσιου Χριστοῦ στίς καρδιές καί τά χείλη όλων, “κυριολεξία” τῆς άληθινῆς κι άναφαίρετης χαρᾶς.

“Εἶδες; Η Όρθοδοξία πάντα νικά!” τοῦ μίλησε άπλά ό Δεσπότης, μέ τή συμβολική γλώσσα τῆς ήμέρας, τό τσούγκρισμα τών πασχαλινῶν αυγῶν.

Τό αυγό τοῦ Έπισκόπου μας “έσπασε” τό αυγό τοῦ νοσηλευόμενου, μάλλον “έσπασε” καί τίς τελευταῖες άναβολές.

Ό έγκαρδιωμένος διάλογος στάθηκε εύκαιρία άμεσης έκφρασης τῆς θεόγνωστης βαθειᾶς έπιθυμίας, τέρμα στήν άναμονή τόσων χρόνων, άρχή στήν όριστική κι άναφαίρετη άπόγευση τῆς σωτήριας έσχατολογίας.

“Πότε θά μέ βαπτίσετε Σεβασμιώτατε; Αὐτά πού ζεῖ κανείς έδῶ στή Γουμένισσα τήν Μεγάλη Έβδομάδα, δέν τά ζεῖ πουθενά έξω από τήν Ελλάδα. Δέν ύπάρχει τίποτε πιό ώραῖο από αὐτά πού γίνονται τή Μεγάλη Έβδομάδα καί τό Πάσχα. Πότε θά ρθει γιά μένα αὐτή ή ώρα; Μήπως δέν προλάβω”.

Κι έκλαιγε από λαχτάρα ψυχῆς, από ιερό πόθο, άγωνιώντας μή καί δέν προφθάσει στό τέλειο δώρημα τῆς Χάριτος, στό εισαγωγικό δώρημα τῆς πληρότητας τῆς κατεξοχήν ζωῆς.

Μάρτυρες τών αὐτῶν αίσθημάτων του, τῆς βιουμένης άγιας Ρωμησοῦνης, στάθηκαν τήν ἴδια μέρα εκεί στό Νοσοκομεῖο καί έπώνυμα στελέχη από τό Σύλλογο “Άγιος Τρύφων”.

Έντυπωσιάστηκαν από τό βλέμμα τοῦ νοσηλευόμενου πρὸς τὴν εἰκόνα-ἀντίγραφο τῆς Παναγίας Γουμένισσας, πού θύμιζε ἐκεῖνο τό μυριόλεκτο καρδιακό χαιρετισμό “χαῖρε στοργή πάντα πόθον νικῶσα!”

Τό ἴδιο πάλι ἐκφραστικό κλάμα τῆς λαχτάρας καί τῆς προσδοκίας καί τῆς ἁγίας ἀγωνίας, μήπως δέν πρόφθανε νά γίνει ἀναδεκτός ἀπό τὴν ζῶσα Ἐκκλησία καί τόν ἀληθινό Θεό.

Τὴν ἴδια ἀποφασιστική κατάφαση στό κάλεσμα τοῦ Θεοῦ δήλωσε καί ξαναδήλωσε, ἐρχόμενος στή Μητρόπολη μέ τή γυναίκα του.

“...Νιώθω Ἑλληνας. Δέν μπορεῖτε νά φανταστεῖτε τή χαρά πού νιώθω πού βρίσκομαι στήν Ἑλλάδα. Τί καλός κόσμος εἶναι ἐδῶ! Δέν θέλω νά φύγω ἀπό τὴν Ἑλλάδα”. Ἡ ἐκφραστικότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας λατρείας στάθηκε καί γι’ αὐτόν πάλιν καί πολλάκις κατήχηση στό εὐαγγέλιο τῆς ἀπολυτρώσεως καί σωτηρίας: “καί γάρ τό Πάσχα ἡμῶν ὑπέρ ἡμῶν ἐτύθη, (ὁ) Χριστός”.

Ὁ Χριστός, τό πέρασμα (ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή) τόσων καί τόσων Ἁγίων καί δικαίων πρὸς τὴν ἀπερινόητη καί χαρισμένη παρουσία τοῦ ἀκτίστου Θεοῦ.

Δέν ἦταν κάτι στιγμιαῖο, ἀλλά μιά πορεία ὠρίμανσης καί τῆς δικῆς του πίστες μέ τὴν κατήχηση τῆς ἐκκλησιασμένης πίστες τῆς συζύγου, πού πρῶτα ἐκείνη βαπτισμένη ἀπό πολλές δεκαετίες ἐπιποθοῦσε νά γίνει καί ὁ σύζυγός της ὅπως κι ἐκείνη, ὀρθόδοξος χριστιανός, ἐκκλησιαστικά μέτοχος στό γεγονός τῆς σωτηρίας.

Καί ἔφθασε ἡ ἁγία ὥρα τῆς ἐκπλήρωσης. Μέ ἀνάδοχους τό Στέφανο Ἀναγνωστόπουλο (προπονητὴ τῆς ἐθνικῆς ομάδας πάλης) καί τόν Πέτρο Μποζίνη (ἀπό τούς μουσικούς τῶν “Χάλκινων”).

Στά “Δύο Ποτάμια” τῆς Γουμένισσας, καί συγκεκριμένα στό ὀλοκάθαρο ρέμα πού κατεβαίνει ἀπό τὴν Κάρπη, πού οἱ πηγές του ἀναβλύζουν μέσα ἀπό τὰ βράχια ψηλά στό Πάϊκο.

Γιὰ λόγους πρακτικά ἐπιβεβλημένους, ἐπιλέχθηκε ἀντὶ τοῦ ναοῦ ἡ βάπτισμα νά γίνει στό ποτάμι. Τελέστηκαν ὅλα τὰ προβλεπόμενα ἀπό τὴν ἁγία τάξη τῆς Ἐκκλησίας, μέ τόν Μητροπολίτη μας προεστῶτα καί τούς ἱερεῖς π. Νικόδημο Δαούλκα, π. Χρῆστο Γραμματικό καί π. Εὐθύμιο Γραικό, μέ τή βοήθεια τῶν διακόνων π. Θεόκλητου Κόκκινου καί π. Μιχαήλ Πόποβιτς, ἀγιάστηκε τό ὕδωρ, ἐμβαπτίσθηκε ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ λαβῶν τό ὄνομα Ἡρακλῆς (μάρτυς ἐκ τῶν 40ντα πού ἐμαρτύρησαν στά μέσα τοῦ τρίτου αἰῶνα στήν Ἀφρική, ἡ μνήμη τῶν ὁποίων ἐορτάζεται στίς 10 Ἀπριλίου) καί Πέτρος τρίς στό “ὕδωρ τῆς ἀπολυτρώσεως”,

έχρισθη μέ τό άγιο Μύρο καί έξήλθε νέος άνθρωπος, νεάζων πνευματικά όλοτελής στην πιό ώριμή του ήλικία!

Ή σύζυγός του κ. Έλισάβετ μέ αισθήματα χαράς καί συγκινήσεως, ήταν μονίμως δακρυσμένη κατά τή διάρκεια τοϋ μυστηρίου, λέγοντας καί ξαναλέγοντας “Σ’ εύχαριστώ Θεέ μου πού είσάκουσες τίς προσευχές μου καί βαπτίσθηκε ό άντρας μου”.

Στήν περιεκτικά λιτή όμιλία του ό Σεβασμιώτατος υπενθύμισε στό νεοφώτιστο πώς ή Όρθοδοξία πάντα νικά· ό Χριστός είναι πού “έξήλθε νικών καί ίνα νικήση”, μέ τήν Άνάστασή Του, μέ τήν έσχατη Κρίση, πού καί τά δύο πνευματικά συγκροτοϋν τό νϋν καί τό άεί τής παρουσίας τής Έκκλησίας.

Καί όλα αυτά συντελέστηκαν, παραμονή τής έορτής τών Μυροφόρων, τό πρωινό ενός άλλου Σαββάτου, πού παρέμπεμε στην άδυτη ανατολή τής μιās Σαββάτων, στην Κυριακή τοϋ σωτηρίου Πάσχα.

Άνακεφαλαίωση στή χαρά τοϋ ενός βαπτισθέντος, τών δύο, τών τελετουργών καί τών αναδόχων καί όσων συμπαρόντων, ήρθε ό λαμπρός Έσπερινός καί ό κυριώνυμος έορτασμός τών Μυροφόρων.

Στήν Ίερά Μονή τών Άγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Ειρήνης Γουμενίσσης (Γρίβας). Μέ σημείο αναφοράς τά άγια πρόσωπα τών τολμηρών Κηδευτών τοϋ Σωτήρος καί τών θαρραλέων Μυροφόρων, περί τό είκονισμένο Σώμα τοϋ Άχραντου Νεκροϋ καί αϋτεξούσια Άναστημένου Κυρίου μας.

Όσαν “ένεικονισμένα” στό χριστοφόρο ιερό λείψανο τής άγίας μυροφόρου, καλλιπαρθένου καί ίσαποστόλου Μαρίας τής Μαγδαληνης, άπότμημα-δέρμα, άπό τό ένα άφθαρτο χέρι της τό φυλασσόμενο στά Ίεροσόλυμα, δωρηθέν υπό τοϋ Άγιοταφίτου Αρχιεπισκόπου Θαβωρίου μακαριστοϋ Δανιήλ (τό άλλο άφθαρτο χέρι της φυλάσσεται στην Ί.Μ. Σιμωνόπετρας τοϋ Άγιονόρους).

Στή λιτανεία καί τόν Άγιασμό τής κυριώνυμης Κυριακής προσήλθε καί μετείχε μεγάλο πλήθος προσκυνητών.

Ό προεξάρχων Μητροπολίτης μίλησε έστιάζοντας στην αίωνική πιά μορφή καί στόν ιστορικά καταξιωμένο τίτλο τοϋ άγίου Ίωσήφ τοϋ εύσχήμονος Βουλευτοϋ, παραπέμποντας στην ιστορική εύθύνη καί τό αίωνικό της αντίκρισμα όσων υποδύονται βουλευτικούς ρόλους μέ συμβιβασμένη άντικοινωνική ή άσεβοϋσα πολιτική πρακτική, σέ βάρος τής ιστορίας καί τών πνευματικών καί υλικών

ἀναγκῶν τοῦ λαοῦ μας.

Τό προσκύνημα στή Χάρη τῶν Ἁγίων συνεχιζόταν ὀλημερίς, συνεισφέροντας ἀπό τό σταυροκόπημα τῆς καρδιάς μικρῶν καί μεγάλων στό “διάλογο οὐρανοῦ καί γῆς”, πού ὁ Κύριός μας τόν ἐνοποίησε στό πρόσωπό Του καί τόν ταυτοποίησε ὡς ἐκκλησιασμό, καλώντας μας σ’ αὐτήν τήν ἀμοιβαιότητα ἀκτίστου καί κτιστοῦ. Καλώντας μας στό διαρκές Πάσχα, πού ἀπομένει καί τό μοναδικό δωρεάν χρέος ζωῆς ὅλων μας.

Μέσα στό διαρκές ἱερώτατο Πάσχα τῆς ἐγχριστωμένης Ρωμηοσύνης καταξιώνονται καί ὅλες οἱ ἥρωικές ἐπέτειοι τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας, πού τιμήθηκαν αὐτόν τόν καιρό στήν ἀναστατωμένη πάλι συνοριακή μας γραμμή: στούς Εὐζώνους τήν Παρασκευή τῆς Διακαινησίμου μέ σύμβολο τήν ἐλληνική σημαία ἐνάντια στούς συμμάχους τοῦ Ἄξονα πού τόλμησαν νά τήν βεβηλώσουν, ἀλλά εἰσέπραξαν τήν ἀντίσταση τοῦ ἠρωισμοῦ τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων μας πού φύλαγαν καί φυλάγουν νεότερες Θερμοπύλες· στό Δογάνη τοῦ ἔξ Αἰγιαλείας ἀνθυπολοχαγοῦ Εὐστάθιου Δογάνη καί στό γειτονικό λόφο Ραβινέ μέ τήν ἐκ νέου ἀπελευθερωτική τους ἐκπόρθηση ἐπί τοῦ Α΄ Π.Π.· καί κυρίως στό ὄχυρωμένο ἕως ἀπόρθητο Σκρᾶ, πού ἐλευθερώθηκε ἀπό τήν αὐτοθυσιαστική ὑπεροχή τοῦ στρατοῦ μας, συναπαρτιζομένου ἐκ τοῦ συστάδην καί ἔπεισε τούς συμμάχους νά ὁμολογήσουν πάλι “πρίν λέγαμε πώς οἱ Ἕλληνες πολεμοῦν σάν ἥρωες· ἀπό τώρα θά λέμε πώς οἱ ἥρωες πολεμοῦν σάν Ἕλληνες”.

Οἱ “στιγμές” ἐκείνου τοῦ ἠρωισμοῦ τῶν πατέρων μας καταξιώθηκαν ἀπό τήν ἀδιαίρετη ἱστορική μας ταυτότητα τοῦ χιλιοεπιωμένου “ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος”. Προσμένοντας συνεχιστές.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ ΣΤΗ: ROMFEA.GR

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΕΛΥΤΗΣΗ

Πηγή: romfea.gr